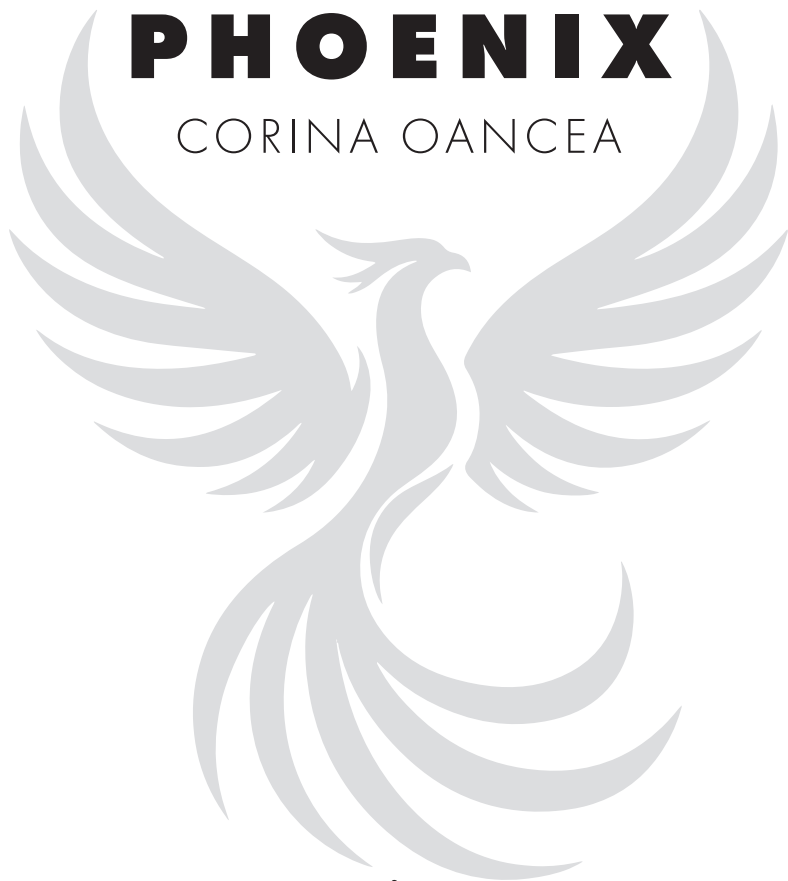

LBRIS

We know
books

PHOENIX

CORINA OANCEA

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2025

CUPRINS

NUMELE MEU ESTE CE?	7
INTRODUCERE	11
PRIMA NOAPTE, PRIMUL RĂSĂRIT, APUS DE SOARE ȘI DIN NOU NOAPTE ...	
PRIMA ZI.....	53
A DOUA ZI	95
A TREIA ZI	127
ACUM UNSPREZECE ANI	141
RUBIA 1.....	144
IRA 1	161
NISIA 1.....	165
RUBIA 2.....	176
IRA 2	189
NISIA 2.....	194
RUBIA 3.....	201
IRA 3	243
NISIA 3.....	255
RINA	269
A PATRA ZI.....	289
A CINCEA ZI.....	305
A ȘASEA ZI.....	327

A ȘAPTEA ZI	349
A OPTA ZI	369
ULTIMA ZI	385
TRATAMENT DE LUX	399
EPILOG	417

INTRODUCERE

Stinge lumina. Mângâie câinele. Deschide ușa. Închide ușa. Deschide ușa din nou – am uitat cheile. Ia cheile. Mângâie câinele încă o dată. Închide ușa. Blochează ușa. Apasă butoanele liftului. Ușile se deschid. Apasă butonul liftului în sus. Ușile se închid. Ușile se deschid din nou. Ieși. Mergi doi pași. Deschide noua ușă exterioară și inspiră aer. Aer proaspăt, curat.

Soarele mă întâmpină cu căldură, în timp ce o briză ușoară mă străbate. Primăvara a sosit pe deplin, instalându-se ca un vechi prieten. Mă pregătesc și încep să împing căruciorul în sus. Drumul se întinde înainte, neschimbat. Natura este vie și prosperă – totul în jurul meu este verde, culoarea caracteristică a anotimpului. Este frumos, dar obișnuit. Soarele este blând cu pielea mea, încălzind-o din ce în ce mai mult cu fiecare pas. Iar am prea multe straturi. Simt cum mă încălzesc pe măsură ce înaintez, simt trotuarul familiar sub tălpile mele, mașinile trecând pe lângă mine. Singurul lucru nou astăzi este cântecul unei păsări pe care nu am mai auzit-o până acum. Mintea mea, pe de altă parte, este un cor nedorit. Mă afund mai mult în gândurile mele cu fiecare pas. E zgomotos acolo, haotic. Trebuie să îmi liniștesc mintea.

Îmi iau telefonul și încerc să-mi distrag atenția. „Față nerecunoscută”, apare un mesaj pe ecran. „Știu – mă gândesc cu amărăciune. Nici eu nu mă recunosc.” Dar cu cine să mă cert? Îmi introduc codul PIN, scuturându-mă de gândul ăsta, și dau *play* la *playlistul* „Happy Days” de pe Spotify. Poate că puțină muzică veselă îmi poate schimba ziua.

Dar apoi mă opresc. De ce are nevoie ziua mea să se „schimbe”?

Nimic nu este în neregulă, chiar nimic. Nimic nu se destramă. Nu se întâmplă nimic chinuitor sau insuportabil de dureros. Atunci de ce mă simt așa – pierdută, goală, ca și cum aș merge înainte fără nicio direcție, fără niciun sens? Și ce înseamnă chiar „acolo”? Acel „acolo” pe care îl urmăresc mereu, locul în care totul se leagă și are sens. Cine a decis unde este „acolo”? Cine l-a făcut atât de inaccesibil pentru mine? A, da. „Eu am făcut-o.” Întotdeauna am fost cel mai aspru critic al meu, stabilindu-mi standarde imposibil de înalte. Este pasiunea mea preferată. Și totuși, iată-mă: încă îmi pun aceleași întrebări.

Ce înseamnă „mult timp”, oricum? Douăzeci de ani – se califică asta drept mult timp? Adică, dacă suntem norocoși, trăim în jur de 80 de ani, așa că de ce mă comport ca și cum aș fi în afara timpului? Am trăit două decenii după primii 20, și totuși mă simt de parcă ceasul a trecut deja. Pe cine păcălesc eu? Abia am 39 de ani. Mai e un an întreg până la 40. Un an. Douăsprezece luni. Trei sute șazeci și cinci de zile. E destul timp pentru a schimba totul, nu? Doar că... douăzeci de ani nu par să fie de ajuns. Deci, cum ar putea 12 luni să rezolve problema? Apoi, la un moment dat, apare criticul intern. „Oh, idioata vorbește din nou. Ce ești

tu acum, o adolescentă? Nu, ești o femeie în toată firea, de aproape patru decenii, care nu și-a dat seama de nimic din viața ei – dar, hei, continuă să sperii.” Împing căruciorul mai tare, *playlistul* răsună acum, încercând cu disperare să-mi înece gândurile. „... singing the dancing queen, you are the dancing queen...” Cânt împreună cu muzica, sperând să înăbuș vocea interioară necruțătoare, chiar dacă doar pentru o clipă reușesc. Dar ascultă ea vreodată? „Nu. De ce ar trebui să ascult?”, răspunde vocea, îngâmfată și tăioasă. „Nici măcar copiii tăi nu te ascultă. Pe cine păcălești? Ce regină? Crezi că ești regina unui regat singuratic? Ești doar tu, tu și iar tu. Grozavă petrecere...”

Dau volumul mai tare. „... just a little bit, R-E-S-P-E-C-T, find out what it means to me...” „Da, respect – glumește vocea interioară, mușcând din versuri. Să te iubești? Ha! Mai ușor de spus decât de făcut. Oricum, cine are rețeta magică pentru asta?” Fiecare cântec devine combustibil pentru sarcasmul din capul meu, mușcând din cuvinte înainte să le simt căldura. Picioarele mele se mișcă mai repede, împingând împotriva greutatei căruciorului și a gândurilor mele. În cele din urmă, ajungem la grădiniță.

Intrarea are un mic mecanism inteligent de blocare, care se presupune că a fost conceput pentru a-i împiedica pe copii să îl folosească. Dar să fim sinceri: când am venit prima dată aici, nici eu nu l-am putut descifra. Câteva secunde? Nu. Au fost mai degrabă câteva minute stânjenitoare, transpirate, în timp ce încercam să mă comport ca și cum aș fi avut totul sub control. Mi-am lipit un zâmbet pe față, dar pe dinăuntru strigam: „De ce sunt singurul adult de aici care nu poate deschide o nenorocită de ușă fără să arate ca un idiot?” Acum, totuși? Sunt o profesionistă. Gli-

sez, răsucesc și apăs ca și cum aș fi făcut-o de sute de ori înainte – pentru că am făcut-o. Prima ușă se deschide ușor, iar eu pășesc în grădina cea mică. În față mă așteaptă o altă ușă, ce duce la magazia în care fica mea insistă să parcheze ea însăși căruciorul. La doi ani și jumătate, și-a acceptat pe deplin rolul de domnișoară independentă. Nimeni nu-i mai „împinge” căruciorul – îl „plimbă” singură, mulțumesc foarte mult. Este un proces. Un proces lent, uneori dureros, dar îmi spun că așa se cresc femeile puternice și auto-suficiente. „Te descurci, fato. Nu ai nevoie de nimeni. Ești uimitoare.” Și totuși, o mică voce din interior îmi șoptește: „Da, și când se va trezi singură într-o zi, întrebându-se de ce, va putea da vina pe cărucior.” Cu căruciorul ascuns și cu micuța mea fetiță puternică în față, închid ușa magaziei și mă îndrept spre grădiniță. Acest loc este o salvare pentru ea, dar mai ales pentru mine. Să-i spunem cu adevărat pe nume: „Grădinița sănătății mentale a mamei”. Fără ea, aș fi o cochilie de persoană, complet pierdută în cerințele nesfârșite ale copilăriei. Nu mă înțelegeți greșit – o iubesc la nebunie. Dar pentru ca ea să crească fericită, sănătoasă și fără trauma persistentă a unei mame care și-a pierdut mințile, am nevoie de acest spațiu. Nu este negociabil.

Intrăm, iar o educatoare ne întâmpină la ușă. Îmi pun cel mai bun zâmbet de genul „te rog, hai să facem lucrurile ușoare și rapide!” și întreb, cu un dram de disperare: „Acum ieșiți cu copiii?”, sperând să o las direct și să plec ușor, pentru că era deja îmbrăcată și pregătită pentru stat afară. „Nu, mai târziu. Poți să o dezbraci, să stea înăuntru”, răspunde educatoarea, spulberându-mi cu nonșalanță visurile. Perfect! Exact răspunsul pe care nu mi-l doream. Desigur, nicio problemă. Nu mă grăbesc niciodată. Am tot timpul

din lume. Și nu, nici măcar nu începeți cu „ar fi trebuit să te trezești mai devreme” – am făcut-o, bine? Nu e vina mea că părul meu a decis să se revolte și să arate ca o coadă de păun, obligându-mă să-l ud, să-l usuc și să-l îmblânzesc din nou. Și mai e și micuța, care a dormit prea mult pentru că nu am putut să o trezesc din somnul ei angelic. Oh, și micul-de-jun? Un concurs de țestoase în *slow-motion*, în timp ce mesteca fiecare bucățică de pâine ca și cum ar fi fost o delicatoseă fină. Așa că iată-ne în această situație, deloc grăbită.

Pantofii jos, jacheta jos, totul la locul lui. Nimic nu poate fi lăsat aruncat pe jos, desigur. Și, da, trebuie să mă desculț și eu – slavă Domnului că astăzi nu i-am luat pe cei cu șireturi. Apoi e timpul să o duc în clasa ei, dar, firește, picioarele ei par să uite cum funcționează din momentul în care ajungem la grădiniță. „Cară-mă!”, insistă brațele ei mici. Așa că o ridic, simțindu-mi spatele scârțâind amenințător, ca și cum m-ar avertiza în legătură cu o condamnare iminentă. Dar zâmbim – ea dulce și eu forțat – pentru că cine vrea să recunoască faptul că nu mai este tânără și sprintenă? Un sărut, un ritual de „la revedere”, și apoi scap, repede și pe furiș, înainte ca ea să decidă să se agațe de mine sau să plângă. Pantofii la loc, ușa înțeleaptă a grădiniței se deschide încă o dată și sunt liberă.

Merg pe jos la „slujba” mea acum. Doar că nu e chiar o slujbă. Doar se simte ca una – cu cel mai aspru și exigent șef pe care vi-l puteți imagina, și cu un salariu mult sub salariul minim. Da, ați ghicit. Sunt propriul meu șef. La ce mă gândeam când am decis că asta este o idee bună? Îmi place sau nu, iată-mă aici, îndreptându-mă spre muncă. Muzica a încetat să mai cânte, probabil înecată de zgomotul neîncetat din capul meu. Gândurile mele au ocupat deja locul

central și sunt mai puternice decât orice *playlist* al vreunei aplicații de muzică.

Merg mai repede, ca și cum cineva mă urmărește. Dar este doar vocea mea interioară implacabilă: „Trebuie să faci mai multă mișcare. Îmbătrânești, te îngrași. Uită-te la tine, ai nevoie de o schimbare de *look*, de un *do-over*, oricum i s-ar spune. Ți amintești cine ai fost? Ți dorești acea versiune a ta, dar unde este energia pentru a o realiza? Ești o umbră a acelei persoane. Și, sincer, măcar ai timp?” Nu suntem noi toți cei mai mari sabotori ai noștri? În momentul în care ajung la magazin, mă simt epuizată, însă în același timp eliberată. Cel puțin aici există o rutină. Ceva pe care să mă concentrez, în afară de nesiguranța mea interioară involburată.

Deschid ușa, întorc semnul „Închis” pe dos către „Deschis”. Afară, agăț cu grijă micul steag al magazinului pe perete. Două pancarte cu cretă sunt plasate strategic pe trotuar pentru a atrage clienții. Apoi mă întorc înapoi, dau drumul la muzică și încep să fierb apă pentru cafea în timp ce îmi pornesc calculatorul. Ce este pe ordinea de zi astăzi? Este una dintre acele zile fără sarcini predefinite, fără termene-limită presante. Și atunci începe din nou vârtejul.

Fără o direcție clară, gândurile mele preiau controlul, umplând spațiul gol cu nesfârșite reconsiderări și autocritici. Și uite așa, am revenit în buclă. Deciziile par nesemnificative pe moment. Vedem prea puțin imaginea de ansamblu și abia mai târziu, privind în urmă, se cristalizează cu claritate: bune, rele sau catastrofal de rele. Patruzeci de ani trec repede, și te trezești stând în fața unui computer și întrebându-te: „Unde s-au dus toate?” Am pierdut iubii, i-am schimbat pe alții, unii au fost uitați, și de câțiva am

divorțat. Și totuși, întotdeauna am tânjit după acea nebunie: fluturi în stomac, îndrăgostire până peste cap și chinul care vine odată cu ea. Mi se părea romantic, chiar *cool*, când aveam 20 de ani, poate tolerabil la 30 de ani. Dar acum, la 40, mi se pare copilăresc. Și totuși, încă tânjesc după asta.

Dis-de-dimineată, am făcut sex. Sex bun, brut, de nicăieri, rapid. M-am simțit uimitor, chiar plină de viață. Dar s-a terminat la fel de repede cum a început. Toate celelalte lucruri din viață sunt grele. Când eram mai tânără, sexul mi se părea combustibil, energie pentru a cuceri lumea, un scut împotriva fricii. Acum? Acum se simte mai mult ca o pastilă de care am nevoie doar pentru a face față. Nu este hrană sau desert; este medicament. Ceva care să mă țină în viață, să mă ajute să trec peste zi. Mi-e dor de fluturi, de energie, nebunie, putere. Asta e ceea ce am pierdut: puterea.

Mă gândesc la ideile stupide de care mă agățam atunci. Întotdeauna vedeam acel 10% bun în cineva, în timp ce ignoram în mod convenabil acel 90% – defectele, haosul, steagurile roșii care fluturau de parcă erau la o paradă nenorocită. Eram atât de disperată să nu fiu singură, încât chiar și cea mai mică scânteie de potențial la un tip era suficientă pentru a mă face să sar. „Ar putea fi mai bun – mă gândeam eu. Gata, mă încumet. Mă voi transforma în zece versiuni diferite ale cuiva care nu sunt, dacă asta înseamnă că nu trebuie să fiu singură.” A fost un dezastru de fiecare dată. Am fost singură, speriată, nesigură. Dar eram și rebelă, sălbatică, disponibilă și – să nu uităm – frumoasă. Amestecul perfect pentru bărbații care doreau o jucărie, una pe care o puteau modela după bunul lor plac. Nu era totul rău, dar era complet incompatibil cu cine eram eu cu adevărat. Nu eram o domnișă la ananghie. Am fost o regină. Dar îmi plă-

cea să joc rolul domniței, la nivel inconștient, pentru că a fi regină presupunea ceva ce credeam că mi-a fost furat – ce mi-a fost luat pentru totdeauna.

Adevărul?

Acea putere nu dispăruse niciodată. Stătea doar latentă în mine, așteptând. Mă jucam cu focul, fără să-mi dau seama că eu eram focul. Sexul, pentru mine, rareori era doar sex. Era o conexiune. Era vorba despre a crea ceva – o echipă, un cămin, un parteneriat. Și am eșuat, iar și iar. Ironia sorții? Momentele în care am decis dinainte că este vorba doar despre sex – fără obligații, fără sentimente – au fost cele în care m-am îndrăgostit cel mai tare.

Îmi amintesc de prima dată când am încercat această abordare. Tocmai trecusem printr-un divorț urât și m-am gândit că, la naiba, vreau doar să mă distrez puțin. Am încercat chiar să-l trimit pe tip acasă după o noapte pasională. Dar era ceva acolo – o legătură invizibilă care, în câteva secunde, a explodat până la stele. El a inventat o scuză și nu a plecat. Eu nu am insistat. Una dintre cele mai mari pasiuni ale mele. Dar sincronizarea? Sincronizarea nu ne-a fost alături. Sau poate că acesta a fost rolul lui în viața mea – să fie acolo, pentru scurt timp, să-mi ofere exact ceea ce aveam nevoie la momentul respectiv și nimic mai mult.

Altă dată mi-am spus explicit că a fost doar sex. Așteptam ca o veche pasiune să revină, dar între timp, m-am implicat cu altcineva. Și, v-ați dat seama, nu? M-am îndrăgostit de amicul meu care trebuia să fie „doar sex”. Până când vechea iubire s-a întors, eram deja îndrăgostită de cea nouă. Viața, nu? E o nebunie când te gândești mai serios la ea. Privind în urmă, vezi toate drumurile pe care ai fi putut-o lua, toate viețile pe care le-ai fi putut trăi. De câte

vieți ai avea nevoie pentru a încerca fiecare drum? Dacă ai putea să o iei de la capăt, amintindu-ți totul, ai alege aceleași cale? Este genul de întrebare care se învâрте la nesfârșit în mintea mea, făcându-mă să mă îndoiesc de fiecare nouă decizie, până când încetez să mai iau vreuna. Este un tipar de rahat, cu siguranță. Și atunci se întâmplă. Încep să mă simt bătrână. Nu din cauza vârstei în sine, ci pentru că încep să joc la sigur. Îmi calculez riscurile, aleg zonele de confort, rămân pe drumuri planificate, care par stabile. Siguranță, predictibilitate, investiții pe termen lung. E ca și cum ai ucide încet copilul rebel din tine care vrea doar să încalce regulile, să râdă până îl doare burta și să trăiască. Râd până mă doare, simt că am uitat cum să fac asta. Uneori râd la filme, tare, aproape isteric, și mi se pare ireal. Plastic. Ca și cum mi-aș fi păstrat porția de râs alocată și, cum nu am cu cine să o împart, sfârșesc prin a o vărsa pe toată deodată în timpul unei scene ușor amuzante. Izbucnește ca un baraj care se rupe. Patetic, dar adevărat. Singură, de asemenea. Din nou, singură.

Simt o dorință insistentă, de nezdruncinat, de a mă lăsa dusă de val, de a mă răsfăța. Nu e nimeni în jurul meu acum, dar oricine ar putea intra în orice secundă. Nu contează. Dorinței nu-i pasă. Începe să-mi invadeze toate gândurile, să pună stăpânire pe corpul meu până când nu există altă opțiune decât să o hrănesc. Am ajuns la o vârstă la care înțeleg că unele lucruri trebuie să se întâmple. Și acum știu exact cum să le fac să se întâmple. Știu ce îmi place, cum îmi place, și refuz să las pe altcineva să dicteze acele momente. Mintea mea este un torent de fantezii neterminate, gânduri murdare pe care probabil nu le voi spune niciodată cu voce tare. Ele se derulează ca niște filme vii în capul meu,

creând scene atât de bogate și viscerale, încât realitatea însăși nu le-ar putea egala niciodată. De ce să irosești o fantezie perfectă pe imperfecțiunea realității? Știi sigur că, dacă aș încerca să dau viață acestor fantezii, ele nu ar rezista. Poate că ar fi uimitoare pentru o clipă, dar apoi ar dispărea în sertarul cu „fantezii împlinite”. Iar acel sertar mi-ar lăsa celălalt sertar, mai prețios – cel etichetat „fantezii neîmplinite”, un pic mai gol. Totuși, nu asta este cheia fericirii. Am nevoie de sertarul acela plin. Acesta este sanctuarul în care mă întorc în mintea mea, locul care este în întregime al meu. Unul dintre puținele luxuri care devin din ce în ce mai mult o necesitate pe măsură ce trec anii: să am ceva care este doar al meu. Fantezii în care eu dețin controlul. Fantezii în care eu sunt piesa centrală, și nimeni nu-mi poate lua asta. Bărbații au un mod unic de a strica asta, de a dezamăgi cu brio atunci când te aștepți mai puțin. Odată ce mă dezamăgesc prea mult, sunt eliminați. Nu pot avea fantezii cu bărbați care m-au dezamăgit – este imposibil să mențin iluzia. În fanteziile mele, bărbatul nu poate respira fără mine. Știe cum să mă lipească de un perete, să preia controlul complet și să mă facă să mă simt ca o zeiță. Asta e o combinație rară, chiar și în visurile mele, darămite în viața reală.

Nu am fantezii cu străini sau celebrități. Nu e stilul meu. Am nevoie de afaceri neterminate. O iubire pierdută. O scânteie unică în viață, care încă mai persistă în oasele mele, ceva care mă poate face să tremur pentru doar două minute – o scurtă evadare din cotidian. Da, despre asta e vorba. Două minute. Două minute care sunt în întregime ale mele. Două minute în care eu sunt regina, în care sunt egoistă și nerușinată, în care nu există nicio preocupare pentru plăcerea lui, niciun copil care dă buzna în cameră,

nicio întrerupere. Doar două minute de indulgență pură. O resetare. Nu contează dacă este în colțul magazinului meu, în baie, în mașină sau la duș. Aceste două minute sunt salvarea mea. Aș fi vrut să știu cum să-mi acord aceste două minute când eram mai tânără. M-ar fi salvat de atâtea relații proaste. Imaginează-ți un curs intensiv de autoplăcere: „Așa ai grijă de tine. Așa îți răsfeți corpul cu orgasme. Așa îți recâștigi puterea.” Doamne, ce diferență ar fi făcut asta!

Dar realitatea? Prea mulți bărbați se gândesc doar la propria lor plăcere. Ei nu au răbdarea, curiozitatea sau chiar interesul elementar de a afla ce o face pe o femeie să „ticăie”. Mi-au trebuit ani mulți – ani de încercări și erori cu bărbați care nu se deranjau prea mult – pentru a-mi da seama singură. Și apoi mi-a luat și mai mult timp să descopăr cum să găsesc acea plăcere fără niciun bărbat. Dacă aș putea să le învăț pe ficele mele un singur lucru când vor crește, acesta ar fi: învățați cum să vă mulțumiți singure. Învățați să vă iubiți corpul, să aveți grijă de el și să îl înțelegeți fără să aveți nevoie de altcineva care să facă asta pentru voi. Asta e adevărata mină de aur. Lucrul pe care nu mi l-a spus nimeni.

În timp ce stăteam în fața calculatorului și pregăteam postări pentru rețelele de socializare despre magazin și ofertele sale, gândul mi-a zburat din nou. Am început să mă gândesc la vremurile de odinioară, când vizitarea unui magazin nu era precedată de un *scroll* pe Instagram sau de o actualizare pe Facebook. Oamenii obișnuiau să intre, fără să știe dacă magazinul era deschis, și să descopere comorile lui, purtând în același timp conversații cu vânzătorul. Era natural, uman, real. Acum? Este un *scroll* frenetic, o verificare rapidă pentru a se asigura că există ceva ce merită vizitat, apoi o cursă contra cronometru pentru a lua un articol

și a se retrage în singurătatea de acasă. Social media a făcut viața eficientă, desigur, dar a făcut-o și superficială și deconectată. Este ciudat cum „conectat” s-a transformat în „singuri împreună”, nu-i așa?

Nu am putut rezista atracției propriului meu *feed* de socializare, degetele mele derulând fără oprire actualizările. Știri, rețete, lecții de dans, evenimente importante din viața unor vechi prieteni și, desigur, fotografiile ale foștilor iubiți cu viețile lor aparent perfecte. Problema este că social media nu spune toată povestea. Toată lumea împărtășește zâmbete, apusuri de soare și succese. Nimeni nu postează despre certuri, suferințe, lupte banale. Dar dacă cunoști pe cineva suficient de bine, poți vedea fisurile. Un zâmbet forțat. O umbră în ochii săi. Tristețea ascunsă sub perfecțiunea îngrijită. Împlinirea vârstei de 40 de ani mi-a oferit darul de a privi în urmă – și blestemul de a vrea să rescrii trecutul. Cât mi-aș dori să pot revedea anumite capitole, să închei conversații nerezolvate sau să abordez relațiile cu înțelepciunea pe care o am acum! Imaginați-vă cum ar fi dacă, chiar acum, ușa magazinului meu s-ar deschide și foștii mei iubiți ar intra, unul câte unul. Nu toți odată, bineînțeles – pentru că s-ar dezlănțui haosul. Dar dacă ar veni, ce i-aș spune fiecăruia dintre ei?

Un adio blând

El ar intra cu acel zâmbet ciudat, același care obișnuia să-mi facă inima să tresară. Ochii aceia verzi și profunzi îi întâlneau pe ai mei și, pentru o clipă, m-aș fi întors acolo – tânără, îndrăgostită, plină de visuri nespuse. Aș zâmbi cu căldură și i-aș spune: „Ne-am simțit bine împreună. Mă

bucur că am împărtășit acele momente. Poate ar trebui să păstrăm legătura.”

Suntem prieteni pe Facebook, așa că am o vagă idee despre viața lui, dar nimic dincolo de suprafață. Ar fi drăguț să stăm de vorbă, însă nimic mai mult. Trecutul trebuie să rămână acolo unde este – păstrat, dar nu rețrăit.

Spărgătorului de inimi

Atunci când el ar deschide ușa, m-aș poticni în ochii lui căprui și în privirea lui intensă ce îmi făceau inima să tremure – cel puțin până când zâmbea și îl vedeam pe băiatul care fusese odată. S-ar lovi cu capul de ușa de la intrare, fiind prea înalt pentru a trece fără probleme, dar ar intra întotdeauna.

El a fost primul care mi-a frânt inima. M-aș uita la el și i-aș spune: „M-ai zdrobit atunci. Eram atât de tânără și naivă, iar tu m-ai rănit cu adevărat. Dar uitându-mă în urmă, îmi dau seama că amândoi eram doar niște copii prostănaci care încercau să-și facă o viață. Te-am iertat cu mult timp în urmă, când mi-am dat seama că nu știai mai bine. Îți mulțumesc, totuși, pentru că ai pus ștacheta sus pentru cei care au venit după tine.”

Probabil că ar râde, m-ar strânge în brațe și am vorbi până la apusul soarelui – un moment dulce-amar de încheiere.

Celui pe care l-am rănit

Am avut odată un prieten bun. Primul meu prieten adevărat care era băiat. Nu știu dacă ar intra în magazin

vreodată, dar dacă l-aș întâlni pe stradă, i-aș spune: „Îmi pare rău! Am fost atât de prinsă în prietenia dintre noi, încercând să-mi dau seama cine sunt, încât nu mi-am dat seama cât de îndrăgostit erai de mine. Îmi amintesc îmbrățișarea ta caldă, răbdarea ta și tot timpul pe care mi l-ai acordat. Nu am vrut niciodată să te rănesc și sper că ai trecut repede peste asta.”

Probabil s-ar simți ciudat să audă asta, dar măcar atât îi datorez.

Iubitului toxic

Apoi este cel care m-a folosit, cel care mi-a văzut vulnerabilitățile și le-a exploatat. Dacă ar intra, ar avea mâna în buzunar, ar face pe grozavul, ar face glume pentru a masca orice emoție reală. Ochii lui albaștri ar scana locul, sarcasmul lui menținând totul la nivel superficial – exact ca întotdeauna.

I-aș spune: „M-ai rănit în moduri pe care nici măcar nu le-am înțeles în momentul respectiv. Nu ți-ai recunoscut niciodată greșelile, dând mereu vina pe mine. Dar acum văd prin tine. Te-am iertat – nu pentru binele tău, ci pentru al meu. Dar nu voi uita niciodată. Mi-ai luat ani buni și o parte din sufletul meu, și nu meriți să mai știi nimic despre mine sau despre viața mea. Fii recunoscător că am supraviețuit, chiar și cu cicatricile pe care le-ai lăsat în urmă.”

Știu că m-aș simți anxioasă tot timpul cât ar fi acolo, încercând inconștient să-i dovedesc că sunt bine, că nu mai are nicio putere asupra mea. Dar chiar și aceste gânduri îi dau deja putere.

Și totuși, nu i-aș refuza intrarea în magazin. Deoarece, cu toată durerea pe care a provocat-o, el a fost părtaș la unul dintre cele mai mari daruri ale vieții – prima mea fiică. Într-o zi, sper că voi fi pregătită să scriu despre el. O voi face. Dar această vizită imaginară mă doare.

Celui Magnetic

Dacă ar deschide ușa și ar suna clopoțelul, ochii mi umple instantaneu de lacrimi. Ar zâmbi în felul în care numai el o face, ochii lui arzând în ai mei, și înainte să-mi dau seama, aș alerga să-l îmbrățișez. M-ar întâmpina cu brațele deschise, ținându-mă așa cum a făcut-o întotdeauna – fără ezitare, fără pretenții.

El este magnetismul pur, cel a cărui sincronizare era întotdeauna greșită. L-aș îmbrățișa strâns, i-aș șopti că va păstra mereu o parte din inima mea și i-aș mulțumi pentru momentele pe care le-am petrecut împreună. Probabil mi-ar spune că i-a fost dor de mine, și eu i-aș răspunde la fel. Și apoi, ca și cum nu ar fi trecut timpul, am vorbi ore întregi, re trăind amintiri, punându-ne la curent cu viața.

El are această abilitate rară de a ajunge la inima mea în câteva secunde, de a mă ține în brațe fără intenția de a mă răni sau de a-și arăta puterea. Rolul lui în viața mea a fost de netăgăduit, dar universul nu a aliniat niciodată drumurile noastre dincolo de ceea ce trebuia să fie. Poate că asta a fost tot ce trebuia să fie – atunci și acolo, nimic mai mult. Am scris atât de mult despre el, în versuri, dar niciodată pe deplin. Într-o zi o voi face.